

רע"פ 5955/23 - שלומי בן שמשון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5955/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: שלומי בן שמשון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לודב-ע"פ 51497-11-21 מיום 9.7.2023 שניתן על ידי השופטים ש' בורנשטין, ע' מיכלס ו-צ' גרדשטיין פפקין

בשם המבקש: עו"ד נופר שריד; עו"ד ששי גז

החלטה

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטים ש' בורנשטין, ע' מיכלס ו-צ' גרדשטיין פפקין) ב-ע"פ 51497-11-21 מיום 9.7.2023 בו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (השופט א' שרון) ב-ת"פ 13985-08-19 מימים 30.5.2021 ו-19.10.2021, בהתאמה.

2. בתמצית יתואר כי לפי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לאישום היה המבקש מצוי בהליכי גירושין מבתו של המתלונן. ביום 24.11.2018 בשעה 15:02 או בסמוך לכך, המתלונן צעד ברחוב בדרכו לבית הכנסת (להלן: המקום). המבקש הגיע אף הוא למקום ונעמד מאחורי המתלונן כשהוא אוחז באבן בידו כשהמתלונן לא מבחין בו. או אז, הכה את המתלונן בפתאומיות ובחוזקה בראשו באמצעות האבן. המתלונן הסתובב לאחור והבחין במבקש, אשר המשיך לחבוט בראשו בחוזקה באמצעות האבן שבע פעמים נוספות, תוך שהמתלונן מרים את ידו ומנסה להגן על ראשו. לאחר שהחל המתלונן לצעוק ולקרוא לעזרה, כשדם ניגר מראשו ופניו מלאים בדם, המבקש נמלט מהמקום והלך

עמוד 1

במהרה לבית הכנסת כדי להשתתף בתפילה. כתוצאה ממעשי המבקש, למתלונן נגרמו פציעות בראשו, אוזניו וידו, והוא סבל אף מפגיעה נפשית. בגין האמור, יוחסה למבקש עבירה של פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. המבקש כפר במעורבותו בפציעת המתלונן וטען כי בעת האירוע נכח בבית הכנסת. בית המשפט נסמך על עדות המתלונן – אותה מצא סדורה ועקבית, לפיה זיהה את המבקש באופן מוחלט כמי שהכה אותו במועד האירוע. כן הודגש כי עדות המתלונן נתמכה, בין היתר, בכך שמסר פרט מוכמן לגבי לבוש המבקש ביום האירוע ובהתנהגות חשודה ומפלילה של המבקש לאחר האירוע. טענת האליבי שסיפק המבקש לפיה נכח בבית הכנסת במועד ביצוע המעשים נדחתה, משנמצא כי היא נסתרת על ידי ראיות חיצוניות, ביניהן תיעוד מצלמות אבטחה. עוד ציין בית המשפט "במאמר מוסגר" כי ביקור שערך לאורך מסלול ההליכה של המבקש ממקום האירוע לבית הכנסת מלמד כי "בהחלט אפשרי" שהמבקש הצליח לפצוע את המתלונן ולהגיע תוך זמן קצר לבית הכנסת בו תועד. טענות המבקש באשר לקיומם של מחדלי חקירה המצדיקים את זיכוי נדחו אף הן. בכלל זה, נקבע כי אי-תפיסת חולצת המבקש – עליה נצפו כתמים שנחזו ככתמי ניקוי, לא פגעה בהגנתו משאף אם היה נמצא שהחולצה לא קושרת אותו לאירוע, אין בהיעדר ממצאים כדי לשלול את מעורבותו. עוד נמצא כי המשטרה הצליחה להתגבר על כך שלא תפסה חלק מתיעוד מצלמות האבטחה בזמן, וזאת באמצעות עותק של התיעוד שנתפס על ידי אחיו של המתלונן.

4. בגזר דינו, בית משפט השלום הדגיש את חומרת מעשי המבקש, אשר השתמש באלימות ככלי לפתרון סכסוכים תוך שהוא מנצל שעת כושר בה ידע את מיקומו של המתלונן ומטשטש את עקבותיו לאחר המעשה. עוד עמד בית המשפט על הנזקים הפיזיים והנפשיים שהמבקש גרם למתלונן אשר "נלחם על חייו תוך שהוא זב דם". נוכח האמור, ובראי מדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש הוא בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. בגדרי המתחם, בית המשפט הוסיף ונתן דעתו לנסיבותיו האישיות של המבקש, ובכללן היעדר עבר הפלילי ותרומתו לקהילה לאורך השנים כמאמן כושר. לצד זאת, התחשב בכך שהמבקש לא הביע כל חרטה ונמנע מלקחת אחריות על מעשיו. בשקלול האמור, נגזר על המבקש עונש של 12 חודשי מאסר בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים, למשך 3 שנים; ופיצוי למתלונן בסך 5,000 ש"ח.

5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על הרשעתו וחומרת עונשו. בערעור, חזר בשנית עלגרסתו וביקר את האופן שבו בית משפט השלום ערך את הביקור במקום, בין היתר, משלא נתן לצדדים לטעון בפניו בעניין. בעקבות זאת, בהוראת בית המשפט המחוזי, ההליך הוחזר לבית משפט השלום לשמיעת טיעוני הצדדים. לאחר שנדרש לטיעוני הצדדים בכתב ובעל פה, בית משפט השלום הדגיש כי ממצאי הביקור היוו רק ראיית חיזוק אחת מבין כלל הראיות שעליהן התבססה הרשעת המבקש, וכי נוכח האמור אין מקום להתערב בה (החלטה מיום 18.12.2022). לאחר זאת, המבקש שב ועמד על ערעורו. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על שני ראשיו. אשר להכרעת הדין, בית המשפט סמך את ידו על ממצאי העובדה והמהימנות שבבסיס הרשעת המבקש, ואף הדגיש כי די בכך שהמתלונן זיהה את המבקש זיהוי מוחלט כדי להצדיק את הרשעתו. נוכח תשתית ראייתית זו, נקבע כי אין בביקור שערך בית משפט השלום במקום כדי להשפיע על הרשעת המבקש, וזאת הגם שהיה מוטב להימנע מעריכתו כפי שבוצע. טענות המבקש באשר לכך שיש לזכותו נוכח מחדלי החקירה שאירעו בעניינו נדחו אף הן. גם ערעור המבקש על גזר דינו נדחה, תוך שהודגש כי עונשו אף נוטה לקולה בהינתן שהמבקש לא לקח אחריות על מעשיו ולא השתלב בהליך טיפולי כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו.

6. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש חוזר על גרסתו כי לאיכל לבצע את המיוחס לו משנכח בבית הכנסת במועד

האירוע, תוך שהוא שוטח את הראיות התומכות בגרסה זו, לשיטתו. המבקש משיג גם על ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית משפט השלום, ובכלל זה טוען כי לא היה מקום ליתן אמון בגרסת המתלונן נוכח הסכסוך הממושך בין השניים. כן נטען, כי יש לזכות את המבקש מאחר שהרשעתו נסמכה באופן משמעותי על ביקור במקום שנעשה שלא כדיון. מודגש לעניין זה, כי לא היה בהחזרת הדיון לבית משפט השלום כדי לרפא את הפגם, וממילא כי בית המשפט המחוזי לא היה מוסמך להורות כן. המבקש עוד טוען כי יש לזכותו נוכח מחדלי החקירה שאירעו בעניינו. לשיטת המבקש, טענות אלה מעוררות סוגיות עקרוניות המצדיקות מתן רשות ערעור.

7. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש כי נגרם לו אי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 5608/23 דדון נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.7.2023)). הבקשה שלפניי אינה באה בגדר מקרים חריגים אלה – היא תחומה לעניינו הקונקרטי של המבקש, ואף אינה מעוררת חשש לעיוות דין.

8. בית משפט השלום מצא כי התשתית הראייתית שנפרסה לפניו מבססת כי המבקש ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, משמצא, בין היתר, כי הגרסה שהציב המבקש "מעלה תמיהות רבות, רצופה סתירות ופעמים רבות אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר". את שקבע שב וחזק בית המשפט המחוזי, לאחר שבחן אף הוא בהרחבה את האדנים שעליהם נשענה ההרשעה. מרבית טענות המבקש לפניי מהוות אך ניסיון לעורר דיון בשלישית בטענותיו, מבלי שהוצג כל טעם להתערב בקביעותיהן של הערכאות קמא – לא כל שכן בממצאי העובדה והמהימנות שבבסיסן (רע"פ 1559/23 סטוקלוב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (28.2.2023)). אף לא מצאתי כי מסקנת הערכאות קמא באשר למחדלי החקירה בעניינו מעוררת חשש לעיוות דין, וזאת גם בשים לב לתשתית הראייתית שהוכחה לפני בית משפט השלום (רע"פ 3894/18 בוריס נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (13.6.2018)).

מטעמים אלו, ונוכח קביעות הערכאות קמא, שותף אני למסקנת בית המשפט המחוזי לפיה הרשעת המבקש בעינה עומדת גם ללא ממצאי בית משפט השלום מהביקור במקום. משכך, אף בשים לב לכך שהיה מוטב אילו הביקור לא היה נערך באופן שבו התקיים, אין לפניי עיוות דין או אי-צדק מהותי המצדיקים דיון ב"גלגול שלישי" לפני בית משפט זה.

9. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"זבאבהתשפ"ג (14.8.2023).

שׁוֹפֵט